

Marie Poláčková

Marie Poláčková se narodila 11. února 1947, tedy v první polovině 20. století. Narodila se v Holicích v dnešní restauraci Korona těsně po druhé světové válce. Dům i restaurace patřily rodině Vohralíkových. V padesátých letech jim byl však majetek státem zabaven, k hospodě patřilo i více než 50 % budovy. Rodině však bylo umožněno tam zůstat bydlet pod podmínkou, že bude platit nájem. Budova jim byla v roce 1990 navrácena.

Co se týče studia, Marie Poláčková byla spokojena. Měla dobrou skupinu kamarádů, se kterými jezdila na výlety na vodu a další. Dokonce se během studia vyučila zedníkem, protože každý v té době musel být vlastníkem výučního listu. Přes zimu se učili teorii v tomto oboru a na jaře a v létě chodili na praxe na stavbu. Marie Poláčková v budoucnu velmi dobře využila tuto vlastnost, protože se dobře vyznala v plánech, když se stavěla nová škola. Marie se učila velmi dobře, jelikož odmaturovala se samými jedničkami.

Na vysokou školu, Univerzitu Palackého v Olomouci, konkrétně přírodovědeckou fakultu, se však dostala až na odvolání kvůli svému původu. Pocházela z podnikatelské rodiny. Paradoxem bylo to, že u promoce, o pár let později, prospěli většinou ti, co se dostali na odvolání, tedy ti, kteří pocházeli z podnikatelských rodin. Na začátku studia se vše zdálo perfektní – „zlatá šedesátá,“ ale pak přišel rok 1968. Přišli ruští vojáci. Marie Poláčková a její kamarádi byli mladí a netušili, že se jim může něco stát. Když cizí vojáky potkávali na ulici, nadávali, smáli se jim. Vše však proběhlo bez problémů, tedy až na jednoho učitele, který byl vyhozen kvůli politickým názorům.

Své první zaměstnání si Marie Poláčková nevybrala, jelikož byla umístěna. Bylo jí přiděleno místo v Chocni na střední ekonomické škole. Na tomto místě nebyla dlouho, protože v roce 1972 nastoupila na holické gymnázium. V roce 1979 ji pan ředitel Vojtěch povýšil na zástupkyni ředitele. Hned na to však vážně onemocněl, a tak Marie Poláčková nastoupila na jeho místo. Jak sama říká, s kantory „táhli“ školu sami. Byl vyhlášen konkurz. Hlásil se do něj ředitel nějakého

okresního úřadu a Marie Poláčková se přihlásila jen pro legraci. No a co se nestalo? Zvolena byla právě ona, protože byla z Holic.

Začátky „ředitelování“ byly krušné, ale muselo se to nějak zvládnout. Brzy se vše dalo do pořádku. Marie Poláčková měla skvělé kolegy a celkově se škole dařilo. Vtipné bylo, že s kolegy nazývali toto období jako období „cochcalismu“. V roce 1989 se však naskytla možnost provozovat 8leté gymnázium, po které škola hned „sáhla“. V budově základní školy, kde gymnázium sídlilo, ale chyběly prostory, a tak se Marie Poláčková rozhodla požádat o výstavbu nové školy, k čemuž jí dodal odhodlání její švagr František Pekáč. Pozvali tedy na návštěvu tehdejšího ministra školství Ivana Pilipa, aby mu ukázali, jaký řeší problém. Žádost byla schválena. Výstavba začala v roce 1998 a v roce 1999 už se učilo.

Novou školu však mnozí záviděli. Střední automobilní škola začala namítat, že gymnázium není dostatečně využité a že by prostory mohla využívat také. Tento „útok“ byl však úspěšně odražen. Marie Poláčková měla už v tu dobu důchodový věk, a tak se rozhodla, že už odejde do penze, ale ještě 8 let zde učila matematiku jako pracující důchodce.

Zajímavé je, že se seznámila se svým manželem už v první třídě. Vzali se, když byla Marie na vysoké škole. S manželem měla velmi zajímavý život. Manžel byl aktivní v motokrosu, takže jezdili po závodech nebo spolu hodně cestovali.

Během života si Marie Poláčková osvojila hodně dobrých zvyků. Jeden z nich byl například ten, že když přišla ze školy unavená, plná problémů, tak je domů „nenosila“. Vždy šla na zahradu problémy „zahrabat pod zem“.

Další zajímavostí bylo to, že měla během svého života zbrojní průkaz na 9 malorážek. Bylo to kvůli tehdejšímu závodu branné všestrannosti. Střílelo se právě z malorážek nebo se házelo granáty.

Co se týče politiky, Marie Poláčková nejprve nechtěla vstoupit do KSČ. Kvůli práci bylo dobré, aby se někde angažovala, a tak si

vybrala Český svaz žen. Když ale nastoupila na post ředitelky, stala se členkou KSČ. Marie Poláčková však nebyla komunistka. Všechny papíry a zprávy o událostech psala tzv. „aby se vlk nažral“. V Holicích bylo to štěstí, že se to tak nehrotilo.

Když jezdili s manželem do Německa na závody motokrosu, museli o výjezd zažádat již několik měsíců dopředu. Vyplňovali spoustu listin, podepisovali, že nevyzradí státní tajemství a tak dále. Paní Poláčková se na věc dívala „s nadhledem“. Jaké tajemství by mohla vyzradit? Kolik mají na gymnáziu židli?

Další zajímavá příhoda z jejího života je ta, že si před Vánocemi 1997 zlomila nohu „natřikrát“. Bylo to ve škole na schodech, když spěchala na hodinu. Kantoři nevěděli, co s tím, tak jí na nohu přiložili matematické pravítko.

Marie Poláčková měla a ještě má zajímavý život. Je hrdá na své děti, vnuky a na vybudování nové školy. Fandí této době a vzkazuje dnešní generaci, aby žila svůj život, ne jen přijímala...